

MICHAEL T. ANDERLE

BERICHT UIT DE RUIMTE

DE KURTHERIAN™ GAMBIT - BOEK 12

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

We have contact

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Bericht uit de ruimte

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, Oktober 2021, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-481-7 print

978-1-64971-482-4 ebook

NUR 333

NL21-0015-00015 – Versie 1.01

PROLOOG

PLA- hoofdkantoor

De voorzitter van de Chinese regering keek naar zijn twee generaals en knikte voordat hij plaats nam aan de lange tafel. De kamer was beveiligd tegen alle af luisterapparatuur. Het was, zogezegd, utilitair; met alleen een tafel, tien stoelen en een kleine kast voor verfrissingen. De mannen openden hun notitieboekjes om de bevindingen van de afgelopen drie weken door te nemen. Het hoofdonderwerp, hun plannen na de recente, zoals ze het zelf noemden, ‘onenigheid’ met TQB Enterprises.

Generaal Tsang, verantwoordelijk voor het beoordelen van de vernietiging en sterfgevallen in hun land, opende de bijeenkomst. ‘De schade in het Kunlun Shan-gebergte is indrukwekkend. Onze wetenschappers hebben berekend dat de vernietiging daadwerkelijk het gevolg was van kinetische aanvallen. De video die onze cameraman maakte, correleerde met de geïnspecteerde schade. Maar op dit moment discussiëren de wetenschappers nog steeds over hoe de objecten konden worden versneld tot de snelheden die nodig zijn om de vernietiging te bewerkstelligen.’ De generaal nam een slokje van zijn thee. ‘Het volstaat om te zeggen dat we het effect niet kunnen dupliceren.’

Generaal Li, verantwoordelijk voor het forensisch onderzoek van de digitale aanvallen, snoof om de verklaring van generaal Tsang en kreeg een duistere blik van de voorzitter toegeworpen. Alle drie de mannen waren in deze setting meer ontspannen dan in een meer formele vergadering.

Generaal Tsang vervolgde: ‘De wetenschappers geloven echt dat hetzelfde type wapen op onze geheime basis is gebruikt om de deur

open te breken. Gezien de kracht die in Kunlun Shan werd getoond, is er op dit moment geen techniek die we kunnen bereiken en benutten om de juiste bescherming te produceren.'

'Wanneer,' onderbrak de voorzitter, 'schat je in dat we ons wel kunnen verdedigen tegen dit kinetische wapen?'

Tsang haalde zijn schouders op. 'Als we hun anti-zwaartekracht systeem kunnen achterhalen. Er wordt verondersteld dat we de capaciteit zullen hebben om een afstotend veld te bouwen, dan zal dat de schade in ieder geval aanzienlijk minimaliseren.'

'Dus,' vervolgde de voorzitter, 'is er geen plaats die echt veilig is voor hun wapens?' Tsang schudde zijn hoofd. De voorzitter vroeg: 'Toen de Avatar in onze bunker werd getoond, hadden ze ons toen kunnen vernietigen?'

'Ja,' gaf Tsang toe. 'Dat ze dat niet deden, was een strategische beslissing, niet vanwege een beperking van hun bekwaamheid ze hadden kunnen besluiten ons toen te vernietigen.'

De voorzitter reikte naar zijn gezicht en zette zijn leesbril af. Die had hij tegenwoordig nodig bij het doornemen van papierwerk, wat hem vaak irriteerde. Hij krabde op zijn neus voordat hij de bril weer opzette, dacht even na en bleef zoeken naar informatie. 'Oké, Li, wat nog meer?'

Li zei: 'De geheime basis had geen overlevenden. De mannen hebben gevochten, allemaal. We hebben bloedmonsters en het forensisch team heeft een aantal zeer verdachte monsters gevonden.' Na een pauze voegde hij eraan toe: 'Hoogst verdacht.'

'Geef eens een voorbeeld?' vroeg de voorzitter.

'We hebben haren van minstens twee soorten wolven, misschien wel drie. We hebben structurele schade aan deuren in de basis die organisch van aard lijken te zijn. Deze schade is ontstaan voordat onze mannen met een massale vergeldingsaanval de deur met enorm veel geweervuur hebben doorzeefd. Onze mannen zijn getraind om in elke situatie rationeel te denken en het is duidelijk dat dit in meerdere gevallen niet is gebeurd. We hebben mannen die waren neergeschoten, gestoken, kelen doorgesneden door dieren

en lichamen uit elkaar gescheurd door iets enorm sterks. Er is mij verteld dat we plekken hebben waar nagelkrassen lijken te zijn van iets dat honderden kilo's moet hebben gewogen en minimaal twee meter lang moet zijn geweest.'

'Suggereer je,' vroeg de voorzitter, hij hield zijn stem neutraal. 'Dat we zijn aangevallen door monsters?'

Li haalde zijn schouders op. 'Dat is wat het bewijs aan de basis suggereert. Iets kon de training van de mannen tenietdoen. De psychologen vermoeden dat als ze werden onderworpen aan iets heel primitiefs, dat dat kan doorwerken op een instinctief niveau. Dit zou ervoor kunnen zorgen dat ze gewoon instinctief reageerden, in plaats van te reageren zoals ze waren opgeleid.'

Li pauzeerde even om tijd te bieden aan eventuele vragen. Toen niemand een vraag stelde, vervolgde hij: 'Verder, toen we de ont-snapping van generaal Sun onderzochten, vonden we aanvullend bewijs in de vorm van haren op zowel de locatie van zijn ontvoering als later in het afgedankte vliegtuig.'

'Waarom zou TQB generaal Sun willen?' vroeg de voorzitter verward.

'Meneer, het spijt me dat ik niet duidelijk ben,' antwoordde Li. 'We geloven niet dat TQB betrokken was bij generaal Sun.' De generaal keek over de tafel naar zijn collega in het onderzoek en naar de voorzitter voordat hij verder ging.

Hij schraapte zijn keel en antwoordde: 'Meneer, we hebben twee machten, twee organisaties aan het werk.'

HOOFDSTUK 1

QBS ArchAngel, voorbij de maan

Nathan en Ecaterina waren een tas aan het inpakken voor de kleine Christina. Het was hun eerste avond dat ze wat tijd alleen doorbrachten, en tante Bethany Anne had aangeboden om op de kleine te passen. Nathan wist niet zeker of alleen al het aanbod van Bethany Anne om een avondje op hun eerste kind te passen, acceptabel zou zijn voor zijn vrouw. Maar toen Ecaterina naar Nathan keek om te zien wat hij dacht, kon ze zien dat hij zijn best deed om neutraal te blijven. Wel, zo neutraal mogelijk om haar geen slecht gevoel te geven als ze besloot het aanbod niet aan te nemen.

Ecaterina kende haar man goed genoeg om te beseffen dat hij wat tijd met haar wilde zonder onderbrekingen, als dat al mogelijk was. Ze had dus afgesproken dat het fijn zou zijn om een paar uur alleen te zijn met haar man.

Nathan keek rond in hun suite op de *ArchAngel*. Ze hadden op dit moment twee kamers en beiden waren gevuld met babyspullen. Over twee dagen, had Bobcat hem beloofd, zou er een opslagcontainer van de maan komen. Hij zou een tien voets container voor opslag krijgen zodat Christina's overbodige spullen hier weg konden en in de 'magazijn' container opgeslagen konden worden.

Als Ecaterina haar zin zou krijgen, zou vanavond minstens een kwart naar de suite van Bethany Anne gaan. 'Lieverd,' zei hij en zag dat Ecaterina twee verschillende speeltjes vasthield. 'Ik denk niet dat we alles mee hoeven te geven.'

Ecaterina keek naar hem en hield een piepeendje onhoog, een stuk speelgoed dat Christina graag steeds wilde horen. 'Maar als ze niet het juiste speeltje heeft, blijft ze te lang huilen.'

Nathan liep naar zijn vrouw toe en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Denk je niet dat Bethany Anne misschien een manier kan bedenken om een speeltje te komen halen als ze denkt dat er iets nodig is? Wij zijn niet hier, er is geen reden waarom ze niet in de kamer kan komen om ander speelgoed te halen of, jezusmina, ze zal waarschijnlijk gewoon iemand zeggen het te regelen.’

Ecaterina leunde met haar voorhoofd tegen Nathan’s borst. ‘Ik sla een beetje door he?’

Nathan streek zachtjes met zijn hand over haar rug en zei niets.

Ze zuchtte luid, porde hem in zijn borst en keek in zijn ogen. ‘Je bent te stil. Hoe erg is het?’

Nathan kwam er niet onderuit. Hij dacht na over zijn antwoord. ‘Op een schaal van één tot tien, waarbij tien een ultieme freak is, ben je een zes.’

Ecaterina overwoog wat hij haar net had verteld. Ze probeerde erachter te komen hoe hij zichzelf in een onmogelijke positie manoeuvreerde om haar de totale, vreselijke waarheid te vertellen. Ze perste haar lippen op elkaar en realiseerde zich dat ze er niet achter zou komen. Of ze was slechts een beetje doorgeslagen, of hij had net een manier bedacht om de waarheid voor haar te verbergen omdat Engels niet haar moedertaal was.

Ze glimlachte, hoe ze er ook naar keek, ze moest ontspannen. Ze legde haar oor weer op zijn borst en sloeg haar armen om hem heen. ‘Ze is mooi, Nathan. Soms, als Christina en ik alleen zijn, vertel ik haar hoe ik je heb ontmoet in een bar en hoe haar oom je volledig heeft uitgekled, of beroofd.’

Nathan schamperde: ‘Wat? Ivan heeft me niet volledig uitgekled.’

‘Ivan heeft je wel degelijk volledig uitgekled!’ grinnikte ze. ‘Voor een tocht door de bergen was het erg duur.’ Ze nestelde zich een beetje dicht tegen hem aan.

‘Oh, maar je hebt niet goed begrepen wat ik kocht,’ antwoordde hij.

‘Wat?’ vroeg ze. Hij voelde hoe ze haar hoofd bewoog zodat ze naar hem kon opkijken en hij de vraag in haar ogen kon zien.

‘Je hebt niet goed begrepen wat ik kocht. Weet je, ik kocht de kans om jou alleen op de berg te hebben. Op die manier zou er geen andere concurrentie zijn voor jouw aandacht. Dus vanuit mijn gezichtspunt was het een koopje.’ Hij grijnsde, blij dat hij de overhand had gekregen.

Nathan kon haar brein bijna horen kraken om de woorden te verwerken en te beslissen hoe ze dat in haar taal zou vertalen. Hij hoopte dat er geen fouten in de vertaling zouden komen. Een of twee keer, toen hij haar taal had vergeten, had hij het verkloot, en het was een tijd lang een hel geweest als hij probeerde haar de Engels-Roemeense vertaling uit te leggen.

Uiteindelijk zei ze: ‘Dus, je zegt dat je hebt betaald voor mijn tijd, en dat was veel geld waard?’

Nathan hield haar tegen zich aan en mompelde: ‘Mmmhhmm.’

‘Dus ik was in feite zoiets als een, hoe noem je het in Amerika, een *callgirl*?’

Oh... Shit! Nathans ogen gingen open en schoten rond, in een poging om met een idee te komen, *elk* idee om haar ondervraging te stoppen. ‘Lieverd, dat is niet wat ik dacht, en dat weet je heel goed.’ Nathan had geen andere verdediging dan terug te duwen.

‘Wat is dan de betekenis van een ultieme freak-out?’ vroeg ze hem.

Verward door de plotselinge verandering van onderwerp, antwoordde Nathan snel: ‘Een ultieme freak-out is het absoluut slechtste voorbeeld van iets dat je kunt bedenken. Neem bijvoorbeeld een van die reality tv-programma’s van een monsterbruid die je bekijkt en verdrievoudig die reactie.’

‘Dus, het is als een logaritmische schaal, geen lineaire schaal?’ vroeg ze, nog steeds met een lichte scherpte in haar stem.

‘Huh?’ Nathan raakte nog meer in de war toen zijn geest afdwaalde in een poging erachter te komen wie Ecaterina leerde over logaritmische en lineaire schaal, en antwoordde: ‘Ja, logaritmisch, waarom?’

Ze deed een stap achteruit en stompte hem toen in zijn maag. Nathan had amper tijd om zijn spieren te spannen voordat haar vuist hem al hard raakte. ‘Want dat betekent dat een zes niet

zo goed is!’ Ze vertelde het hem met een triomfantelijke stem omdat ze erachter kwam hoe hij haar eerdere vraag had ontweken.

‘Oh,’ zei hij, lichtjes voorover buigend en hees pratend om de pijn van haar stoot te verwerken. ‘Dat wilde je bereiken met deze vragen.’

Nathan probeerde niet te grijnzen terwijl hij voorovergebogen bleef. Alles bij elkaar genomen had hij het pijnpunt van dit gesprek tot op dit laatste moment keurig ontweken. Als hij nu maar de glimlach van zijn gezicht kon houden als hij weer rechtop ging staan, dan zat hij gebakken.

★ ★ ★

Het duurde twintig minuten voordat Ecaterina Bethany Anne alle instructies voor baby Christina had gegeven. Bethany Anne droeg een rode joggingbroek en een wit topje, ze glimlachte naar haar vriendin. Toen Ecaterina Christina aan Bethany Anne overhandigde, huilde het kleine meisje even voordat ze zich comfortabel voelde en weer ging slapen.

Ecaterina keek neer op haar dochter en toen naar Bethany Anne die haar wenkbrauwen optrok. ‘Wat?’ vroeg ze aan de jonge moeder.

‘Niets, het is gewoon,’ ze keek weer op haar dochter neer, ‘ze doet dit bij de meeste mensen niet zo makkelijk. Meestal huilt ze wat langer.’

Bethany Anne haalde haar schouders op. ‘Misschien weet ze dat ik erbij was toen ze werd geboren, dus misschien hebben we een connectie?’

Of, zei TOM, zou je toe kunnen geven dat je gebruik maakt van je vermogen om haar met kalmerende emoties te beïnvloeden?

Nee TOM, zwijg! Dit is grappig als de hel.

Hoe kan dit grappig zijn? Ik snap dat het goed is dat de baby niet huilt, maar waarom is dat grappig?

Omdat vrouwen die net, voor het eerst, moeder zijn geworden altijd extra bezorgd zijn om hun kind. Ze zijn hyper-bezorgd en

zullen bijna elk excuus gebruiken om de eerste keer dat ze hun kind alleen laten, te annuleren. Bovendien heb ik via via gehoord dat Ecaterina het stiekem leuk vindt dat Christina om haar huilt telkens als iemand anders haar vasthoudt.

Maar jij niet?

Nee, niet huilen om tante Bethany Anne. De verhalen over hoe veel ze van me houdt zullen episch zijn!

Maar je speelt vals.

Dit is niet anders dan een grootmoeder die weet hoe ze een kind moet vasthouden omdat ze het zo vaak met haar eigen kinderen heeft gedaan.

De grootmoeder bedriegt niet, ze gebruikt ervaring, toch?

De grootmoeder gebruikt haar vaardigheden, en ik ook.

Vaardigheden die, dat mag je best toegeven, niet typisch zijn voor iemand anders.

Waaha! Wacht nou maar... zei Bethany Anne tegen hem toen ze het gesprek verliet.

‘Eh,’ Ecaterina keek naar Nathan die naar haar glimlachte en toen terug naar Bethany Anne en Christina. Nog steeds met een haperende stem, voegde de jonge moeder eraan toe: ‘Ze lijkt oké.’

‘Ecaterina, het komt wel goed met ons,’ zei Bethany Anne tegen haar en ze wiegde het kleine meisje zachtjes in haar armen en kustte het voorhoofd van de baby. ‘Gaan jullie nou maar een fantastische avond beleven, zeg ‘hoi’ tegen Ivan voor mij en laat hem weten dat Gabrielle geen kwade gevoelens koestert.’

‘Jij, eh, weet daarvan?’ vroeg Ecaterina terwijl ze probeerde vast te stellen of Christina wakker zou worden of dat ze zou blijven slapen. De nerveuze moeder bukte zich om haar dochter te kussen en keek opeens bezorgd op. ‘Geen Coke in haar fles!’

Bethany Anne glimlachte. ‘Ik weet dat de eerste jaren nog niet kan, ik ben niet achterlijk.’

>>BOVENDIEN KUN JE HET ALTIJD AAN MIJ VRAGEN, ALS JE VRAGEN HEBT.< <

Dat komt omdat het makkelijker is om jou te vragen dan het op te zoeken of iemand anders hier in de buurt te vragen. Helaas heb ik geen moeder om het aan te vragen, en het zou niet zo'n goed idee zijn om het aan mijn vader te vragen. Patricia heeft geen kinderen, dus maak je geen illusies, ADAM, en leer ermee om te gaan.

Trouwens, zei ze tegen haar twee mentale inwoners, hoe moeilijk kan dit zijn?

★ ★ ★

Tranen stroomden over Bethany Anne's gezicht terwijl ze probeerde haar ademhaling tot het absolute minimum te beperken. 'Hoe kunnen deze dingen in godsnaam zo stinken!' riep ze uit, terwijl ze Christina's voeten in de lucht hield en ondertussen probeerde de vuile luier onder haar uit te schuiven. 'Oh mijn God! TOM, sluit alsjeblieft mijn reukvermogen af.'

Het spijt me, maar je zei me drie weken geleden om je vier weken lang niet meer op deze manier te helpen. Die vier weken zijn pas over drie dagen voorbij.

'Maar ik ga stikken voordat mijn oppasbeurt voorbij is!' klaagde Bethany Anne terwijl ze de vuile luier opzij duwde en met één hand de doos met luierdoekjes open maakte. 'Wie ontwerpt deze rotzooi, verdomme?'

Ik ben er vrij zeker van dat de meeste mensen 'een hogere entiteit' zouden zeggen.

'Niet haar shit, ik heb het over die luiers en dozen en... Oh. Mijn. God. Ze is aan het plassen!' Bethany Anne schakelde over op de vampiermodus om de babydoekjes in de lucht te gooien, een nieuwe luier te pakken en, zo snel mogelijk zonder haar andere arm te bewegen, de nieuwe luier op zijn plaats te schuiven om de vloeistofproblemen die Christina veroorzaakte te beperken. Ze trok de plakstrips van de luier los en deed een snelle, zij het ondeskundige, klus om de nieuwe luier op zijn plaats te houden voordat ze haar hand uitstak en de doos met doekjes opving toen deze weer naar beneden viel.

‘Fuck!’ riep Bethany Anne toen ze zich realiseerde dat ze nu haar hoelaken moest verschonen.

Op dat moment vergat ze de stank en inhaleerde ze diep en geërgerd.

★ ★ ★

Bethany Anne gaf drie luiers aan haar beveiligingsmedewerker die hij uit haar suite moest verwijderen. Helaas had de overgebleven geur nog steeds invloed op haar verhoogde vampier zintuigen. Normaal gesproken zou het niet zo erg zijn, maar Bethany Anne had, sinds ze in TOM’s ruimtevaartuig was veranderd, nooit de luier van een baby hoeven te verschonen. Eerlijk gezegd had ze sinds haar achttiende nog maar een handvol luiers verschoond. Op deze ene avond had ze het aantal luierverschoningen bijna verdubbeld.

Christina lag midden op het bed van Bethany Anne te slapen. Bethany Anne had de hoes al verwisseld en kussens om haar heen gelegd voor het geval ze zich op de een of andere manier zou gaan omdraaien. Met Christina’s Were-ouders zou Bethany Anne geen enkel risico nemen op wat wel of niet kon gebeuren.

Bethany Anne keek naar de baby vanaf de bank, met haar gezicht naar haar bed, en nam de wasknijper die ze in een van Christina’s zakjes had gevonden van haar neus.

TOM, als je me niet wat helpt met mijn reukvermogen, zweer ik dat ik een manier zal bedenken om je een schop onder je kont te geven.

Bethany Anne, ik speel al vals en halveer je reukvermogen. Je maakt verdomme een grapje, toch?

Nee, het spijt me, maar de reactie van je systeem op de geur had invloed op mij, dus ik speelde vals.

‘God, die luiers zijn radioactief,’ fluisterde Bethany Anne.

TOM sprak terug met een rustige mentale stem. **Het zijn zonder twijfel de ergste dingen waar we ooit mee te maken hebben gehad.**

HOOFDSTUK 2

Diverse locaties, wereldwijd

In sommige groepen zijn geheimen en het delen van geheimen vereist om erbij te horen. Voor de meest relevante landen ter wereld zegt wie je in bepaalde discussies betreft veel over je vrienden en je potentiële vijanden.

Dit keer was het anders. Dit keer werd het geheim binnen de groep gehouden. Niemand durfde de informatie te lekken uit angst voor catastrofale vergelding. Er was geen bedreiging geuit, maar iedereen wist dat het een mogelijkheid was. Frankrijk, Engeland, Duitsland, Spanje, Brazilië, Mexico, Australië, Japan, Canada, Nederland, Israël, India en Italië ontvingen allemaal een speciale gezant die de minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten vertegenwoordigde.

De Amerikaanse gezant, Jimmy, kwam binnen en deelde informatie. Er was een vereiste dat de vergadering in zijn vliegtuig zou zijn. Als de vergadering voorbij was, ging hij weg. Niets van de gedeelde informatie werd achtergelaten, en voor de meeste vergaderingen waren hooguit slechts drie mensen uitgenodigd om deel te nemen.

Altijd het staatshoofd, het hoofd van buitenlandse betrekkingen en vaak het daadwerkelijke hoofd van de nationale veiligheid. Waarom iemand het vreemd vond dat de persoon achter de macht eigenlijk werd gevraagd in plaats van het politieke boegbeeld vond Jimmey wel amusant. De VS wisten welke persoon echt de macht had. Voor degenen met wie Jimmy sprak, was het verrassend dat de selectie niet door de VS was gemaakt, maar door TQB Enterprises. Elke onwil van de natie om Jimmy te ontmoeten eindigde zodra die informatie werd gedeeld.

China kon de massale vernietiging in het westelijke deel van hun land niet verborgen houden, want het veroorzaakte nog steeds problemen; zelfs in de grotendeels onbewoonde gebieden. Een verhaal dat in rapporten naar voren kwam, ging over een kleine nomadenfamilie die in de val zat door water, als gevolg van het smelten van de ijs in de bergen. Door het stijgende water was het gezin op een kleine heuvel gestrand, terwijl het water de beschikbare grond snel opslokte.

Een paar uur voor ze zouden verdrinken, werd het gezin gered toen een vliegende TQB-zeecontainer naar beneden kwam en vier mensen in militaire uitrusting hen in de container leidden. Ze hielpen zowel de mensen als het vee door ze over te brengen naar een gebied zo'n dertig kilometer verderop. Het personeel van de TQB sprak geen Chinees en geen van de nomadenfamilies sprak Engels, dus er was geen communicatie tussen hen behalve veel handgezwaai en gebaren.

Jimmy vermoedde dat er nog veel meer voorbeelden waren. Maar als die er waren, had niemand over de gebeurtenissen gesproken; of de verhalen werden actief gecensureerd.

Jimmy moest twee keer uitleggen dat de VS dit deed om de escalatie van de spanningen die na de korte Chinese oorlog waren opgelaaid, te verminderen. Niet dat China een dergelijke oorlog had toegegeven. China zei dat de vernietiging van een deel van het Kunlun Shan-gebergte werd veroorzaakt door een enorme aardbeving, veroorzaakt door onderzoek dat ze hadden uitgevoerd.

Terwijl een paar wetenschappers zich op de nationale televisie hardop hadden afgevraagd welk onderzoek zo veel land zou kunnen vernietigen, twijfelden degenen die de spionagesatellietfoto's hadden gezien niet, er was geen onderzoek verantwoordelijk voor de vernietiging.

Bovendien hadden de VS zelf een zeer geheime video gedeeld van twee schepen die zich, zelfs nu nog, ergens boven hen in de ruimte bevonden. Dat alleen al had veel van degenen die Jimmy bezocht, bezorgd gemaakt.

Er was geen wiskundige voor nodig om twee ruimteschepen en de vernietiging in China bij elkaar op te tellen om te beseffen dat het een slecht idee zou zijn om deze mensen kwaad te maken. De buitenlandse staatshoofden vroegen zich alleen af hoe ze de relatie met TQB moesten aanpakken. En hoe ze aan hun goede kant konden komen, zodat ze de geheimen zelf konden leren.

Alleen de Verenigde Staten en Australië waren stilletjes gestopt met hun clandestiene pogingen om meer over het bedrijf te weten te komen.

De VS en Australië hadden genoeg informatie van de bases in hun land om te begrijpen dat TQB prettige burens of zeer gevaarlijke vijanden konden zijn.

Een paar weken na de raketinslagen had Australië een delegatie naar de TQB basis in de Outback gestuurd. De Australische overheids vertegenwoordigers waren uitgenodigd om in de TQB cafetaria plaats te nemen en te overleggen. Een van de leiders van de Australische groep, generaal Goddard, was door TQB's Operations Officer, Lance Reynolds, uitgenodigd een bezoek aan het commando centrum te brengen.

Zodra de Australische generaal terugkwam van zijn ontmoeting met Lance leidde hij de gesprekken voorzichtig weg van het onderwerp van de, vaak bizarre, voorwaarden waaraan TQB moest voldoen om de toestemming om hun activiteiten op het Australische land, dat ze zelf bezaten, voort te zetten.

Op hun weg terug naar de hoofdstad van hun land, Canberra, deelde generaal Goddard met de anderen wat hij had gezien in het commando centrum.

De video, had Lance Reynolds hem verteld, was de echte verklaring voor de vernietiging van de Chinese bergen. Lance legde uit dat TQB absoluut bereid was om maatschappelijke discussies te voeren, maar dat het afdwingen ervan de CEO van streek maakte. En elke agressieve militaire actie zou op dezelfde manier worden beantwoord.

Toen, vervolgde generaal Goddard, draaide de TQB-vertegenwoordiger zich om en wees naar de verwoeste bergketen en zei: 'Dat was

een waarschuwing. De zeshonderd militairen die sneuvelden, allemaal Special Ops, vliegtuigen die waren neergehaald en schepen die waren vernietigd, waren een reactie op de zeven moorden die de Chinezen hadden gepleegd. Ze probeerden nog meer aanvallen, waaronder een op deze basis en een andere tegen onze kleine marine. Hun raketten hebben gefaald.' Hij knikte naar het videoscherm. 'Die van haar niet.'

Toen zweeg de Australische generaal even. 'Hij vertelde me nog één ding.' Generaal Goddard zorgde ervoor dat hij ieders aandacht had. 'Hij zei dat we er verdomd zeker van moesten zijn dat als we zelf plannen hadden, er bij onze acties beter niet één kind, geboren of ongeborn, gedood zou worden; anders zouden we waarschijnlijk een kwart van ons leger vaarwel kunnen kussen.'

De harde blik van generaal Goddard vormde het laatste uitroep-teken bij de waarschuwing.

Het duurde maar heel even voor Parry Paterson, een van de jongere leden van het Australische Huis van Afgevaardigden, een vraag stelde: 'Waarom zouden we kinderen doden?'

Generaal Goddard keek hem aan. 'Omdat sommigen van de machthebbers er al heel lang zijn en hebzuchtig worden, denkend dat ze alles kunnen pakken wat ze willen. Ik zeg niet dat we zoiets in onze regering hebben,' de generaal negeerde het gesnuif dat hij naast hem hoorde, 'maar het was een bericht met twee delen.'

'Oké, ik begrijp de eerste, dood geen kinderen, maar wat is de tweede?' vroeg Parry.

'De tweede,' antwoordde generaal Goddard, 'is dat ze iedereen in de gaten houden.'

★ ★ ★

Camp David, Verenigde Staten

Agent David Dennison van de geheime dienst stond op een kleine open plek de wassende maan te bewonderen met de president van

de Verenigde Staten. De avond was warm. ‘Meneer, waarom staan we hier?’

De president wendde zich tot zijn secret service agent en glimlachte. ‘Omdat ik een klein uitstapje ga maken, en er is al die bezorgdheid om mij te beschermen. Dus, jij bent mijn uitverkoren beveiliging voor vanavond.’

David keek om zich heen. De bossen waren rustig en hij wist dat er veel bescherming rond het kamp was. ‘Meneer, verwacht u dat er binnenkort iemand komt? Want, ik heb de rapporten voor vannacht gecontroleerd en we hebben geen luchttransport goedgekeurd; er komt helemaal niemand in ons gebied.’ De president knikte lichtjes, alsof hij Davids opmerking hoorde maar niet accepteerde.

David besloot het opnieuw te proberen. ‘Meneer, hoe lang blijven we hier? Ik zal dit moeten melden voor het geval we extra surveillanten nodig hebben.’

De president draaide zich om naar zijn eenmans beveiligings-team. ‘David, jij bent vanavond de beveiliging. Niet dat ik het nodig heb, maar ik wil niet het gejammer en geklaag en al dat soort dingen horen wat zeker zou gebeuren als dit uitlekt. Jij bent al verplicht om alles wat je ziet en hoort te bewaren alsof het een nationaal geheim is, maar ik ga nog een stap verder en zeg dat jij persoonlijk niets kunt bekennen van wat je vanavond ziet totdat ik toestemming geef. Is dat begrepen?’

David haalde zijn schouders op. ‘Zeker, maar ik weet niet helemaal of en hoe we hier iets gaan zien. We...’ David stopte met praten toen hij merkte dat de president zijn hoofd had opgetild om omhoog kijken naar de nachtelijke hemel.

‘Dat is hoe we naar de bijeenkomst gaan,’ zei de president.

David draaide zijn hoofd en zijn mond viel open toen een pikzwarte Pod geruisloos naar beneden kwam om vijf meter voor hen boven de grond te blijven zweven, waarna een deur aan de voorkant van het voertuig openging.

De president begon in de richting van de Pod te lopen. ‘David, ik stap in deze Pod en ga naar een vergadering, ga je mee?’ riep hij over zijn schouder.

David Dennison draaide zich om en keek om naar het basis-kamp. Hij was veel te ver weg om op tijd hulp te krijgen. Toen hij zich omdraaide, merkte hij dat de president zijn veiligheidsriemen al dichtklikte. David rende naar de Pod en draaide zich om om in de stoel te glijden toen de deuren begonnen te sluiten. Hij klikte zijn eigen riemen dicht en mompelde: 'Laat ons hier alsjeblieft allebei geen spijt van krijgen. Noch mijn baas, noch je vrouw wil dat we vanavond verdwijnen.'

De president zat te grijnzen en sloeg David op de schouder. 'Hou ja vast jongen, ik heb begrepen dat de start een *BIIIIIIIITTTTTTTT-CHHH* is!' schreeuwde hij terwijl ze de nachtelijke hemel in schoten.

De Pod verdween binnen enkele seconden.

Buiten Berlijn, Duitsland

'Meneer President, van alle gekke ideeën die u de afgelopen jaren hebt gehad, zeg ik u voor alle duidelijkheid dat dit een van de slechtste is,' zei de officier van de federale inlichtingendienst, *Bundesnachrichtendienst* agent Max von Tupper, tegen de president van Duitsland terwijl ze op anderhalf uur afstand van Berlijn, om 04.30 uur, in een klein veld zaten. De temperatuur was boven de twintig graden Celsius, dus niet oncomfortabel, maar de situatie maakte alles goed.

'Dat zeg je nu, Max.' President Theodore grinnikte. 'Maar als ons vervoer verschijnt, kus je de grond waarop ik loop dat ik je vanavond mee uitvroeg.'

Max snoof. 'Theodore, we zijn al heel lang vrienden, en tenzij je al te veel bier hebt gedronken, denk ik...' Max stopte met praten toen de president, zijn oude vriend, het autoportier opendeed en zijn stoel verliet om zich uit de auto te hijsen.

Er was een zwarte Pod vlak bij de voorkant van de auto geland. Max verstijfde een seconde als in shock, voordat hij snel zijn president en vriend het onbekende in volgde. Terwijl hij naar de Pod ging, herinnerde hij zich dat in Duitsland de premier

verantwoordelijk was voor de dagelijkse operaties van de regering, maar de *Bundespräsident* het staatshoofd was en boven de valkuilen van de partijpolitiek en de dagelijkse gang van zaken stond; daarbij had hij sinds zijn inauguratie zich ingespannen om de buitenlandse politiek te beïnvloeden.

Hoewel Max er niet zeker van was dat de buitenlandse betrekkingen ooit werden toegeschreven aan een internationaal conglomeraat, was hij er vrij zeker van dat er geen ander conglomeraat zich met ruimte reizen bezighield. Twee deuren van de Pod gingen open, de mannen zagen alleen maar lege stoelen.

‘Denk je dat het veilig is?’ vroeg Max aan de president.

Theodore schoof op de rechterstoel. ‘Max, denk je echt dat ze ons moeten misleiden om iets gemeens te doen?’ Hij begon snel de veiligheidsgordels vast te maken. Het telefoontje van de vertegenwoordiger van de Verenigde Staten had hen gewaarschuwd dat de start misschien wat snel zou gaan.

Max schoof in de stoel naast Theodore en begon zich in de riemen te hijsen. ‘Dus, Theodore, wat vind je ervan als ik je op de wang kus in plaats van op de grond?’

Boven de aarde

‘O mijn god,’ mimedde de president terwijl de aarde onder hen draaide.

‘We zijn zo *fucked* als deze Pod zich opent, zomaar in de ruimte. We hebben geen ruimtepak of wat voor manier dan ook om onszelf te redden hebben,’ zei David.

De president sprak hem toe, zonder zijn hoofd van het adembemende uitzicht af te wenden. ‘Denk je dat je misschien even kunt ophouden met klagen en van de reis kunt genieten?’

‘Ik word niet betaald om van deze vlucht te genieten, ik word betaald om jou te beschermen.’

‘David, ik zeg je, we zijn hier veiliger dan daar beneden in Camp David.’

‘Hoe kun je daar zo zeker van zijn?’

‘Omdat, als ze me wilden vermoorden, wat hadden jij en je team dan echt kunnen doen om dat te voorkomen?’ vroeg de president zachtjes.

David keek uit het raam naar de blauwe wereldbol onder hen. Uiteindelijk, na een paar minuten nadenken, stelde hij een vraag. ‘Ze heeft je beide keren in de DUCC bezocht, nietwaar?’

De president knikte terwijl hij het uitzicht bewonderde. ‘Ja, dat klopt.’

★ ★ ★

De Duitse president en zijn vriend van contra-surveillance bewonderden de wereld voor een paar minuten voordat een stem via een speaker in de Pod hen vroeg of er iets was wat ze graag zouden willen zien voordat de reis hen naar de QBS *ArchAngel* zou brengen?

‘De Maan,’ had Max gefluisterd voordat Theodore nog maar iets had gezegd. Hij leek verrast toen de president hem aankeek. ‘Het spijt me, ik dacht gewoon dat ik graag zou willen zien waar de Amerikanen zijn geland en hun vlag hebben geplaatst, en waar de Chinezen nu hun kleine maanrover hebben.’

Theodore haalde zijn schouders op. ‘Klinkt goed.’ Ze keken vol ontzag toe hoe de Pod zich naar de maan keerde en lachten toen als kleine jongens toen de versnelling werd doorgeschakeld en ze de ruimte in schoten.

★ ★ ★

The Queen's Suite, QBS ArchAngel

Bethany Anne lag op haar bed te rusten. De Lowells hadden Christina een paar uur eerder opgepikt, maar ze had nog steeds last van de emotionele uitputting van het oppassen op haar nichtje.

‘TOM, zet deze luiherinneringen alsjeblieft in mijn langetermijnegeugen. Elke keer als ik eraan denk om een kind met Michael te krijgen, herinner me er dan alsjeblieft aan.’

Ik dacht dat je het leuk vond om over die toekomst na te denken?

‘Dat doe ik ook, maar totdat ik deze Kurtheriaanse kwestie heb aangepakt, moet ik me daarop concentreren,’ antwoordde ze.

Heb je de hoop nog steeds niet opgegeven?

Bethany Anne schakelde over om rechtstreeks met TOM te praten. ***Nee. Die rottige bastaard beloofde me dat hij terug zou komen, en ik houd hem eraan. Al moet ik het hele fucking universum doorreizen om een manier te vinden om terug in de tijd te gaan? Dan doe ik dat. Die lul komt terug, op welke manier dan ook. Ik geef hem niet op, nooit.***

De twee vrienden bleven stil en genoten gewoon een paar momenten van hun tijd samen.

>>BETHANY ANNE, DE WERELDLEIDERS KOMEN OVER TIEN MINUTEN AAN.<<

‘Dan denk ik dat ik me maar eens aankleed,’ zei Bethany Anne terwijl ze van het bed gleeed en, zich uittrekkend, opstond. ‘God, geef me alsjeblieft liever de kans om met honderd Forsaken te vechten dan nog eens tien uur met een baby.’ Ze stapte naar haar kast, die gebouwd was om precies op haar kast in het huis in Florida te lijken.

‘Want dat zou een lijdens weg zijn...,’ mompelde ze terwijl ze zich begon om te kleden.

★ ★ ★

David staarde hem aan toen ze het ruimteschip naderden. ‘Meneer President, ik denk dat we niet meer in Kansas zijn.’ Het bijna vierhonderd meter lange vaartuig tekende zich af tegen de duisternis van de ruimte, het licht van de zon streelde over de volle lengte. ‘Waar zijn de motoren van dit ding?’

‘David,’ antwoordde de president, terwijl hij zijn nek spande om te proberen langs de zijkant te kijken terwijl ze het landingsdok naderden. ‘Ik heb geen idee.’

‘Wilt u alstublieft,’ zei een vrouwenstem, ‘in uw Pod blijven totdat u de anderen ziet arriveren? We laten alle veertien pods tegelijk landen. We hebben op dit moment niet de juiste zwaartekracht velden operationeel.’

David keek verbaasd naar de speaker. ‘Maar, verwacht je dat te laten gebeuren?’

De stem antwoordde hem: ‘Ja meneer Dennison, we hopen dat te laten gebeuren.’

David keek om zich heen. Zij waren de achtste Pod dat het enorme landingsdok binnenkwam. Hij zag aan weerszijden nog twee Pods landen. Al snel flitsten rode zwaailichten langs de muren en ging er een gedempt alarm af. Het duurde een paar minuten; zowel hij als de president merkten dat het signaal duidelijker werd. Ten slotte veranderde het licht van rood naar blauw. Enkele seconden later kwam een grote groep mensen in beige outfits met felgroene banden om hun armen het landingsdok binnen. De Pod’s begonnen open te gaan.

David had zijn riem al losgemaakt en stapte uit voordat de president kon opstaan. Hij ging zo zitten dat de president niet uit de Pod kon stappen voordat David zich op zijn gemak voelde dat deze mensen behulpzaam waren en niet gevaarlijk. Hij bevestigde dat iedereen oké was en stapte daarna snel uit de weg.

Waar David dacht dat hij hem tegen zou beschermen, hier, honderdduizend kilometer van de aarde, was voor de president een raadsel.

★ ★ ★

President Theodore van Duitsland knikte naar degenen die hij eerder had ontmoet. Hoewel de premier van Japan iemand was die hij nog niet eerder had ontmoet, was hij blij hem hier te zien. Voor zover

Theodore wist, waren Japan en India de enige Aziatische landen die vertegenwoordigd waren.

Hij schudde handen met anderen, sprak met de Amerikaanse president en de leiders van Frankrijk, Engeland, Spanje, Brazilië, Mexico, Australië, Japan, Canada, Nederland, Israël, India en Italië. Enkele van de meest open en economisch machtige landen op aarde.

Hij merkte op dat Rusland en China geen uitnodiging hadden ontvangen. Hoewel China niet echt een verrassing was, vroeg hij zich af wat de Russen hadden gedaan om TQB kwaad te maken. Hij zou eraan moeten denken om Max daarover te vragen zodra ze terug op aarde waren.

De vergaderruimte was indrukwekkend. Het was een klein amfitheater. Er was een tafel aan de basis die plaats bood aan twaalf personen als je mensen aan het eind plaatste, of je kon er vijf achter plaatsen als ze zouden spreken tegen de vijf rijen stoelen die op een helling waren opgesteld. De muur aan de voorkant had meerdere videoschermen.

Hij telde snel de stoelen en realiseerde zich dat er ongeveer honderdvijftig mensen in de zaal konden zitten. Er waren een paar mannen en vrouwen in de kamer, afkomstig uit meerdere landen, die drankjes serveerden. De genodigden hadden allemaal een vlucht naar deze vergadering aangeboden gekregen. Hoewel hij blij was dat hij de lange afstand van het landingsdok naar deze ruimte niet hoefde te lopen, was hij er zeker van dat Max een meer ontspannen wandeling over de loopbruggen wenste om meer te zien.

Het was niet elke dag dat je je aan een echt ruimteschip kon vergapen.

Er was commotie achter hem, Theodore draaide zich om en zag een jong uitziende man de ronde doen om met mensen te praten.

‘Dat is Generaal Lance Reynolds,’ legde Max rustig aan Theodore uit. ‘Hij is de COO van TQB Enterprises.’ Theodore keek naar Max en trok een wenkbrauw op.’ Hij was een generaal van het Amerikaanse leger voordat hij met pensioen ging om deze functie aan te

nemen.' Max draaide zijn ogen naar de nieuwe man: 'Onze foto's van hem, zelfs een paar jaar geleden, laten zien dat hij veel ouder is dan deze heer hier.'

'Maar het is hem wel? Je inlichtingendienst weet dat zeker?' vroeg Theodore.

'Ja, het is hem. TQB heeft medische technieken die we op dit moment niet kunnen begrijpen.' Max keek zuchtend de kamer rond. 'Zoals zoveel andere dingen. Ik hoop dat we antwoorden krijgen.'

De Duitse president tuitte zijn lippen. 'Dat geldt ook voor mij, mijn vriend.'

★ ★ ★

'Welkom, meneer de president. Lance stak zijn hand uit naar de man die een paar jaar geleden zijn topbaas zou zijn geweest.

'Meneer Reynolds,' glimlachte de president.

'Het is gewoon Lance,' antwoordde hij.

'Dan mag je mij...,' begon de president voordat Lance hem stopte.

'Meneer President noemen.' Lance haalde zijn schouders op. 'Mischien als je niet meer in het Witte Huis zit. Oude gewoonten en zo.'

De president knikte begrijpend. 'Dus u bent echt Generaal Lance Reynolds?'

'Waarom zou ik dat niet zijn?' Lance keek hem aan, verward. 'Oh, het jongere knappe gezicht?' vroeg hij en glimlachte. 'Voordeel van de baan. TQB wilde niet dat ik uit zou zoeken hoe ik alles kon regelen, alleen om om te vallen en dood te gaan net als ik het allemaal aan de gang zou hebben.'

'Dat lijkt praktisch,' beaamde de president.

'Ja, de CEO kan soms heel efficiënt zijn. Ik begrijp dat je haar hebt ontmoet?'

'Ja,' knikte de president en realiseerde zich dat er nu een kleine groep om hen heen stond. 'Ik heb een paar vergaderingen met haar gehad.'

'Hoe gingen die?' vervolgde Lance.

De president realiseerde zich dat Lance hem de gelegenheid gaf om de mensen die naar hun gesprek luisterden te vertellen over zijn mening op basis van zijn ervaringen uit de eerste hand. ‘De eerste ontmoeting was een beetje kort, maar het hielp om een paar rotte appels in mijn team aan te wijzen. De tweede was een beetje meer een eye-opener. Ik kan me voorstellen,’ knikte hij naar degenen die meeluisterden, ‘dat de informatie die ze de tweede keer gaf voor deze mensen hier net zo moeilijk te slikken zou zijn als het voor mij was.’

Lance hoorde een stem in de menigte ‘Pandora’s Box’ zeggen.

‘Ze heeft een manier om te leveren wat je nodig hebt, niet wat je wilt,’ beklagde Lance zich. ‘Mijn eerste paar banen waren iets minder dan plezierig, veel vliegtijd om de wereld rond te reizen.’

De president keek omhoog naar het plafond en vervolgens de kamer rond. ‘Ik heb een en ander van uw technologie gezien, ik kan niet geloven dat het zo slecht was.’

Lance lachte. ‘Dit is nauwelijks vergelijkbaar met wat we in het begin hadden.’ Hij keek naar degenen die luisterden. ‘In het begin vloog ik met een gewone jet. Dit spul kwam later, veel later. Mijn kont voelde verdomme behoorlijk moe na de eerste kwart miljoen kilometer, laat me je dat vertellen.’

Er werd wat gelachen. Het leek glamoureuus om de wereld rond te reizen, maar zelfs privé jets werden, na veel vluchten, oud.

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei de president.

‘Ik zeg je,’ sneed een vrouwenstem als een mes door het gesprek dat de mannen voerden. ‘Dat er nergens in dit zonnestelsel een ergere geur is dan een vuile luier!’ De achtentwintig gasten keken toe, sommigen met een glimlach die de waarheid van de verklaring erkenden, toen twee mannen in zwarte uniformen, voorzien van badges met kleine schedels met witte tanden op een rode achtergrond, door de deuren kwamen.

Het ontging niemand dat ze snel de kamer rondkeken en evenmin de kleine glimlachjes op hun gezicht. Blijkbaar waren deze gepassioneerde bewakers de verbeelding van haar gedachten. De

meeste leiders in de kamer probeerden zich snel te herinneren wat hun ingestudeerde introductie moest zijn toen ze eindelijk, zogezegd, de dame op de troon van TQB Enterprises ontmoetten.

Toen kwam ze de hoek om en glimlachte... De meesten vergaten even wat ze dachten.